

andring i de gjældende Regler om Udskrivningen til Søkrigstjenesten. Man indskrænkede sig til enkelte Bestemmelser, som fandtes uundgaaelig nødvendige efter de Forandringer, der vare trufne i Henseende til Udskrivningen til Landkrigstjenesten, navnlig hvad Dverførelsen fra Landrullen til Sørullen angaaer, hvorefter det i Lovens § 59 hedder, at det isvrigt med Hensyn til Søindrulleringsvæsenet vil have sit Forblivende ved de nugældende Bestemmelser, forsaavidt de ikke ved denne Lov ere blevne forandrede. Grunden hertil var dog ingenlunde den, at man fandt de om Søudskrivningen givne Forskrifter i og for sig hensigtsmæssige eller af den Beskaffenhed, at de ikke egnede sig til at forandres, eller at man var blind for de mange og store Ufuldkommenheder, der klæbe ved det nuværende System for Udskrivningen til Søkrigstjenesten, hvorimod den laae i de daværende Tidsumstændigheder, der krævede den snarest mulige Indførelse af almindelig Værnepligt, saa at Tidens Korthed ikke tillod at udbergive de om Søindrulleringsvæsenet gjældende Bestemmelser den nærmere Prøvelse, som maatte gaae forud for en Omdannelse af samme. Nødvendigheden af en saadan Forandring i Lovgivningen om Søudskrivningen, hvorved denne bringes i større Overensstemmelse med Reglerne for Udskrivningen til Landkrigstjenesten efter Lov af 12te Februar 1849, var ogsaa fraa indlysende for Regjeringen, og denne Sag har derefter været gjort til Gjenstand for langvarige og omhyggelige Overveielser, af hvilke som Resultat er fremgaaet det foreliggende Lovudkast.

Foreløbigen bemærkes, at da man er gaaet ud fra den Forudsætning, at Udskrivningen til Søkrigstjenesten bør ordnes i alt Væsentligt paa samme Maade og efter samme Regler, som Udskrivningen til Landkrigstjenesten, er det anseet rettest at samle den hele Materie i een fælles Lov om Værnepligt for Kongeriget Daamark, fremfor at give en særlig Lov om Værnepligten i Henseende til Søkrigstjenesten, hvorved det 3die Kapitel i Loven af 12te Februar 1849 ophæves, medens denne Lov isvrigt skulde blive ved Magt, og det saameget mere som det samtidigt er fundet nødvendigt at foretage enkelte Forandringer i Reglerne om Udskrivningen til

Landkrigstjenesten, hvorom da en særskilt Lov maatte udgaae, saa at man paa tre forskellige Steder vilde have at søge de om Udskrivningen gjældende Forskrifter, istedetfor at disse, der, som bemærket, i det Væsentlige ere de samme for Udskrivningen til Land- og til Søkrigstjenesten, nu ville findes samlede paa eet Sted i nærværende Lovudkast. Det er isvrigt ufornødent at tilføie, at de Forandringer, der ere bragte i Forslag i Loven af 12te Februar 1849, og som for største Dele ere fremkaldte ved et i forrige Rigsdagsmøde derom indgivet privat Lovforslag, selvsølgelig ikke gaae ud paa at røkke de Grundsatninger, hvorpaa denne Lov hviler, men tværtimod kun tilsigte at bringe de i samme givne Forskrifter i fuldkommen Overensstemmelse med hverandre.

Den Grundtanke, der har været den levende med Hensyn til de i Lovudkastet indeholdte Forslag til Forandringer i de gjældende Regler om Udskrivningen til Søkrigstjenesten, er den allerede ovenfor udtalte, at der bør søges tilveiebragt den størst mulige Overensstemmelse i Reglerne for Udskrivningen til Hæren og Flaaden, saaledes at de, der skulle anvendes til Tjeneste ved den ene Etat, ikke behandles efter væsentlig andre Regler end de, der anvendes til Tjeneste ved den anden Etat. Dette er nemlig Tilfældet efter den nuværende Lovgivning, hvorefter der eksisterer den allerstørste Ulighed med Hensyn til Udskrivningen til Landkrigstjenesten og til Søkrigstjenesten, idet der efter de for Udskrivningen til den sidstnævnte Tjeneste bestaaende Regler og Retheden ved at blive overført fra Landrullen til Sørullen aabnes en beqvem Leilighed til saagodtsom ganske at unddrage sig Værnepligtsbyrden, ligesom de Begunstigelses, der i Henseende til Udskrivningen til Søkrigstjenesten finde Sted paa Grund af personlige Forhold og huuslig Stilling, foruden at de ere i aabenbar Strid med de Grundsatninger, hvorpaa almindelig Værnepligt hviler, fremkalde de største Uligheder i Behandlingen og ofte føie til de meest skrigende Uuligheder. Der kan saaledes formeentlig ikke være deelte Meninger om, at disse Ulemper og Uuligheder ved det nuværende Søudskrivningssystem bør søges afhjulpne, og at det Naturligste og Ænskeligste er, at Reglerne for Ud-